

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4253/2020
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована Решњак, адвокат из ..., против тужене ББ, чији је пуномоћник Слободан Голубовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 394/20 од 29.01.2020. године, на седници већа одржаној 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 394/20 од 29.01.2020. године у ставу првом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 965/16 од 21.03.2019. године, у ставу првом изреке, одржано је на снази решење о извршењу Другог основног суда у Београду Ив бр. 229/16 од 25.02.2016. године у делу у коме је обавезана тужена да плати тужиоцу износ од 8.041.500,00 динара са законском затезном каматом од 13.04.2016. године и трошкове извршног поступка у износу од 120.000,00 динара. Ставом другим и трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев и укинута је наведено решење о извршењу у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцу плати износ од 1.944.000,00 динара са законском затезном каматом од 28.01.2016. године до исплате и у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцу плати законску затезну камату на износ од 8.041.500,00 динара од 28.01.2016. године до 12.04.2016. године. Ставом четвртим изреке тужиоцу су досуђени трошкови парничног поступка у износу од 381.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 394/20 од 29.01.2020. године, у ставу првом изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 965/16 од 21.103.2019. године у ставу првом и четвртим изреке. У ставу другом изреке одбачена је жалба тужене изјављена против одлуке из става другог и трећег изреке. У ставу трећем изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то одлуке из става првог изреке, тужена је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Указивање тужене на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку не представља релевантан ревизијски разлог по члану 407. став 1. тачка 1. и 2. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је дана 28.04.2006. године тужиоцу, као адвокату, издала пуномоћје за заступање у предмету Окружног суда у Београду Кпо1-63/10. У овом поступку, у коме је тужена имала положај окривљене, донета је ослобађајућа пресуда. Радње заступања тужене предузимао је тужилац непосредно, као и адвокат Предраг Васовић, претходно приправник тужиоца, који је издавао заједничко пуномоћје за заступање и другим адвокатима, али је пред судом истакао да је све радње предузимао уместо тужиоца, да никада није сматрао да је то „његов предмет“ већ искључиво тужиочев који једини има право на хонорар. Из садржине списка означеног кривичног предмета утврђене су појединачне радње које је тужилац предузимао у својству заступника тужене до дана отказивања пуномоћја након претреса од 14.12.2009. године.

Тужена је током поступка истицала да је накнаду за заступање платио њен супруг, предајом износа од 1.000,00 евра, лап-топ уређаја у вредности од 500,00 евра, ручног сата произвођача „Брајтлинг“ у износу од 3.840,00 евра и предајом на бесплатно коришћење магацина чија је тржишна вредност закупа износила 4.420,00 евра. На описани начин, по оцени тужене, тужилац је намирен за пружену услугу.

Код напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови изводе закључак да тужилац има право на накнаду трошкова заступања, на основу члана 761. Закона о облигационим односима и на основу члана 23. Закона о адвокатури. Приговори застарелости потраживања, недостатка активне легитимације и испуњења (предајом наведених ствари) оцењени су као неосновани.

Изложено становиште нижестепених судова, као правилно, прихвата и Врховни касациони суд.

Правилно су нижестепени судови ценили правну природу уговора закљученог између тужиоца и тужене, те установили да се радило о усмено закљученом уговору о налогу у смислу члана 749. Закона о облигационим односима. Тужилац је за рачун тужене, односно по овлашћењу тужене предузимао радње одбране у кривичном предмету у коме је тужена имала процесни положај окривљене. Тужена је ослобођена од оптужбе, а трошкове поступка је наплатила на терет буџетских средстава, по одлуци суда. Код чињенице да је тужилац предузео радње одбране тужене, које су таксативно утврђене од стране првостепеног суда по датуму и врсти, те код чињеница да тужена

није платила уобичајену накнаду за ову услугу, то је правилном применом материјалног права усвојен тужбени захтев за износ од 8.041.500,00 динара. Како се радило о посебној врсти услуга, за коју постоји тарифник, то је тужиоцу досуђен износ добијен сабирањем накнаде за сваку предузету радњу по Адвокатској тарифи, сходно висини казне која је била запређена туженој. Овакав начин обрачуна накнаде сагласан је члану 761. Закона о облигационим односима, којим је прописано да уколико другачије није уговорено налогодавац дугује уобичајену накнаду, а ако о томе нема обичаја онда правичну накнаду.

Неосновани су наводи ревизије да је тужена намирила тужиоца за услугу одбране тако што је њен супруг предао тужиоцу новац, ствари и простор на коришћење, будући да нема доказа да су ове ствари дате тужиоцу по основу исплате хонорара за заступање. Такође неосновани су ревизијски наводи којима се оспорава активна легитимација тужиоца, као и приговор застарелости, а са разлога јасно наведених у образложењу нижестепених одлука. Правилно је примењен члан 371. Закона о облигационим односима, а као моменат од кога се рачуна десетогодишњи рок застарелости основано је узет датум последње предузете радње одбране од 14.12.2009. године. У моменту подношења тужбе општи рок застарелости од десет година није истекао, па следи да није престало право тужиоца да захтева испуњења у смислу члана 360. став 1. Закона о облигационим односима.

На основу изложеног, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку пресуђено је као у изреци ове одлуке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић